

Arrest

nr. 84 419 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 december 2011 het Rijk binnen en diende op 2 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 13 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sialkot. Sinds oktober 2011 woonden er enkele mensen tegenover u die u voordien nooit had gezien. U zag dat ze wapens hadden en bracht de politie hiervan op de hoogte. Hierdoor werden enkelen van hen gearresteerd. De volgende dag werd uw huis aangevallen. Tegenover uw broer dreigden ze ermee u te vermoorden. De

dag daarna gaven twee mensen op straat een brief aan uw zus waarin stond dat men u zou vermoorden. Niet lang daarna, op 26 oktober 2011, werd er op straat op u geschoten. U vluchtte een moskee binnen en de imam belde de politie. Er werd een FIR (First Information Report) opgesteld. Daarna reisde u naar Karachi en op 30 oktober 2011 verliet u Pakistan. Gedurende twee maanden reisde u over land via Iran, Turkije en Griekenland naar België. Op 2 januari 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van een FIR en een kopie van de Engelse vertaling van de FIR.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve 1 dossier werd u een studentenvisum uitgereikt door het VK (Verenigd Koninkrijk) om op 9 januari 2011 het VK binnen te reizen. Het visum was geldig tot 21 februari 2012. Op 23 augustus 2012 overwogen de Britse autoriteiten om de geldigheidstermijn van uw visum in te korten omdat u tien contactmomenten op het Birmingham Institute of Education, Training and Technology zonder toestemming had gemist. Nog volgens deze informatie verbleef u in het VK op 43-51 Whitmore Road te Birmingham. Volgens uw verklaringen daarentegen bent u vóór 30 oktober 2011 nooit buiten Pakistan geweest (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde dat u nooit een (studenten)visum hebt aangevraagd. U verklaarde dat u nooit in het Verenigd Koninkrijk (VK) bent geweest. U verklaarde dat u nooit in Birmingham hebt gestudeerd. U verklaarde het Birmingham Institute of Education, Training and Technology niet te kennen. U verklaarde Whitmore Road in Birmingham niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Na confrontatie met de informatie waarover het CGVS beschikt, verklaarde u plots wél begin 2011 met een studentenvisum naar het VK te zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS pp. 7-8). U verklaarde dat u ingeschreven was in het Birmingham Institute maar dat u omwille van financiële moeilijkheden er niet studeerde. Op de vraag waarom u dan naar het VK ging om te studeren antwoordde u dat u ging om geld te verdienen. Geld verdienen was de belangrijkste reden waarom u van Pakistan naar het VK bent gegaan, zo verklaarde u (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Opnieuw gevraagd of u in Pakistan ooit problemen hebt gekend, stelde u dat uw leven er in gevaar was. U verwees naar de problemen die u eerder tijdens het gehoor had vermeld. Toen u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen, namelijk dat u enerzijds verklaarde dat uw problemen dateren van oktober 2011 en anderzijds dat u reeds begin 2011 naar het VK ging, wijzigde u wederom uw verklaringen en stelde u plots weer niet naar het VK te zijn gegaan en nooit met een studentenvisum te hebben gereisd (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u reeds begin 2011 Pakistan hebt verlaten en sindsdien in het VK hebt verbleven. Bijgevolg kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en uw voorgehouden risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart is een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de zinsnede “Op 23 augustus 2012 overwogen de Britse autoriteiten om de geldigheidstermijn van uw visum in te korten” moet worden gelezen als “Op 23 augustus 2011 overwogen de Britse autoriteiten om de geldigheidstermijn van uw visum in te korten”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert als middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en beroept zich op een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

In zoverre verzoeker meent dat zijn asielrelaas geen belangrijke tegenstrijdigheden vertoont, wijst de Raad op de uitgebreide motivering inzake het studentenvisum in het Verenigd Koninkrijk waarbij correct werd vastgesteld dat verzoeker met een geldig paspoort en studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd. Verzoeker heeft manifest bedrieglijk gehandeld door dit niet te melden en heeft pas na confrontatie met zijn studentenvisum op het CGVS verklaard begin 2011 met een studentenvisum naar het VK te zijn gereisd om er geld te verdienen (gehoorverslag p. 7-8). Ter terechtzitting en na kennis genomen te hebben van de bestreden beslissing, trekt verzoeker deze verklaringen in en stelt dat hij slechts tot Iran is gereisd en daarna illegaal is verder gereisd. Hij kan niet toelichten waarom hij een illegale reis zou financieren wanneer hij kosteloos en veilig legaal kan reizen. Bovendien blijkt uit het rapport van de *UK Border Agency* dat verzoeker in Birmingham verbleef. De voorziene inkorting van verzoekers visum omdat hij zijn studies in Birmingham niet naar behoren opvolgde, werd niet doorgevoerd gezien de toch al beperkte duur van zijn visum. Het is dan ook allerminst aannemelijk dat verzoeker op het ogenblik van de beweerde asielfeiten in Pakistan verbleef. Zijn verklaringen hieromtrent zijn overigens tegenstrijdig en klaarblijkelijk onwaarachtig (gehoorverslag p. 7, p. 8-9). In deze stelt de Raad tevens vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft de beschieting op 26 oktober 2011 te melden (vragenlijst DVZ 3.5), wat gezien dit het meest essentiële aspect is van verzoekers voorgehouden vervolging, een ernstige ommissie is die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aantast. Bovenstaande vaststellingen ondergraven de waarachtigheid van het asielrelaas.

3.2. Om als vluchteling erkend te worden dient verzoeker daarenboven aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zelfs indien verzoekers asielrelaas waarachtig

was geweest, *quod non*, verduidelijkt hij niet dat deze voorgehouden asielfeiten een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelt aldus terecht dat de aangevoerde feiten louter van gemeenrechtelijke aard zijn.

3.3. De theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over algemene rechtsbeginselen, het vluchtelingenrecht of andere juridische bepalingen vermogen op zich niet de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker dient de aangevoerde middelen nuttig uit te werken.

3.3.1. Zijn argument *“Dat de tegenpartij de verzoeker ten onrechte verwijt het principe van subsidiariteit van de internationale bescherming niet te hebben geëerbiedigd”*, mist feitelijke grondslag nu dit niet werd opgenomen in de bestreden beslissing. Evenmin ziet de Raad in hoe verzoekers verweer *“Dat de tegenpartij ook weet dat de autoriteiten van het land in dergelijke omstandigheden helemaal machteloos zijn”*, en zijn verwijzing naar het begrip *‘sociale groep’*, concreet dienend is. Ook het argument inzake de afwezigheid van bewijs mist feitelijke grond nu verzoeker zelf bewijsstukken aanbrengt en een kopie van een FIR heeft voorgelegd. Hoe dan ook, op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is. De Raad hecht evenmin geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven is een FIR een eenzijdige registratie van een klacht zodat de bewijswaarde op zich al zeer beperkt is, met name tot het bewijs van registratie van een klacht, doch niet tot het bewijs van de inhoud ervan. Ten slotte heeft verzoeker manifest bedrieglijk gehandeld door zijn paspoort en zijn documenten uit het Verenigd Koninkrijk achter te houden.

Verzoeker onderneemt aldus in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze blijft dan ook staande.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de tegenpartij haar standpunt niet uitlegt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing die wel aangeeft waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b - net als bij de vluchtelingenstatus - de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Uit de door verweerder aan zijn nota toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”*) blijkt daarenboven dat de veiligheidssituatie in Punjab overwegend rustig is en dat er, hoewel er zich met enige regelmaat aanslagen voordoen, doorgaans van islamitische signatuur, geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld. Verzoeker draagt in deze geen enkel concreet en objectief verifieerbaar element aan voor de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, c van de vreemdelingenwet.

4.4. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker zelf heeft geacht dat zijn asielmotieven niet ernstig waren nu hij, niettegenstaande hij daar de kans toe had, geen asiel aanvraag in het Verenigd Koninkrijk.

4.5. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK